

Decyzja Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 4 października 2005r. wydana w wyniku ponownego rozpatrzenia sprawy zakończonej decyzją Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 19 lipca 2005 r. (znak : GI-DEC-DS-202/05/563, 564), odmawiającą uwzględnienia wniosku w sprawie udostępnienia prasie danych osobowych Skarżącego przez Dyrektora Powiatowego Urzędu Pracy.

Warszawa, dnia 4 października 2005 r.

GI-DEC-DS- 327/05

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98 poz. 1071 ze zm.) oraz art. 12 pkt 2, art. 18 ust 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.) w zw. z art. 6 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo prasowe (Dz. U. z 1984 r. nr 5 poz. 24 z późn. zm.), po rozpoznaniu wniosku *Pana QW*, zam. (...), o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 19 lipca 2005 r. (znak : GI-DEC-DS-202/05/563, 564), odmawiającą uwzględnienia wniosku w sprawie udostępnienia jego danych osobowych przez *Panią AB* Dyrektora Powiatowego Urzędu Pracy (...),

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga *Pana QW*, zam. (...), zwanego dalej Skarżącym, w której wskazał, że *Pani AB*- Dyrektor

Powiatowego Urzędu Pracy (...) (zwana dalej Dyrektorem PUP) ujawniła prasie informacje dotyczące jego osoby i wniósł o zastosowanie wobec niej sankcji określonej w art. 51 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.), zwanej dalej ustawą.

W celu ustalenia okoliczności przedmiotowej sprawy Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych wszczął postępowanie wyjaśniające. Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego dokonano następujących ustaleń:

1. W lutym 2005 r. w „Gazecie P” ukazał się artykuł „...”, relacjonujący spotkanie Dyrektora PUP z przedsiębiorcami – potencjalnymi pracodawcami.
2. W dniu 9 marca 2005 r. Skarżący skierował do „Gazety P” „sprostowanie” tj. list będący polemiką z powyższym artykułem, krytykujący działalność PUP i zarzucający temu Urzędowi m.in. kłamstwo, łamanie prawa bezrobotnych oraz nie-realizowanie prawa do dostępności i jawności informacji o ofertach pracy i szkoleniach. W liście tym Skarżący udostępnił ww. „Gazecie” swoje dane osobowe i nie złożył jakiegokolwiek zastrzeżenia co do nieudostępniania jego danych osobowych.
3. Autorka artykułu, w którym cytowane były zarzuty Skarżącego wobec PUP, zwróciła się do Dyrektora PUP o ustosunkowanie się do podniesionej przez Skarżącego krytyki działalności Urzędu i w dniu 20 marca 2005 r. opublikowała odpowiedź *Pani AB* na stawiane zarzuty. W odpowiedzi w „Gazecie P” ujawnione zostały dane dotyczące Skarżącego zebrane w (...) Powiatowym Urzędzie Pracy i stanowiące wyjaśnienie jego sytuacji jako bezrobotnego, który „stracił ten status na własne życzenie”.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiotowej sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych w dniu 19 lipca 2005 r. wydał decyzję administracyjną (znak:GI-DEC-DS-202/05) odmawiającą uwzględnienia wniosku Skarżącego.

W dniu 5 sierpnia 2005 r. (data wpływu do GIODO – 16 sierpnia 2005 r.), w ustawowym terminie, Skarżący złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej ww. decyzją. W niniejszym wniosku Skarżący podnosi zarzut łamania przez urzędnika (Dyrektora PUP) ustawy o ochronie danych osobowych poprzez udzielenie prasie informacji o jego osobie i wskazuje, że ujawnione prasie dane nie pochodziły z jego „sprostowania”, lecz z jego akt osobowych będących w posiadaniu Urzędu. Ponadto Skarżący

podważa uzasadnienie GIODO, dotyczące zastosowania w przedmiotowej sprawie ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo prasowe (Dz. U. z 1984 r. nr 5 poz. 24 z późn. zm.), zwanej dalej Prawem prasowym, i zarzucił Generalnemu Inspektorowi, iż „próbuję dowieść wyższości prawa prasowego nad ustawą o ochronie danych osobowych”.

Po powtórny raz rozpatrzeniu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i przeanalizowaniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje:

Powołana wyżej ustawa o ochronie danych osobowych określa zasady postępowania przy przetwarzaniu danych osobowych oraz prawa osób fizycznych, których dane osobowe są lub mogą być przetwarzane w zbiorach danych (art. 2 ust. 1 ustawy). W przypadku stwierdzenia naruszenia którejś z takich zasad – w szczególności określonej w art. 23 lub 27 ustawy – Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych stosownie do dyspozycji art. 18 ust. 1 ustawy, wydaje decyzję administracyjną. W szczególności, Generalny Inspektor może nakazać administratorowi danych usunięcie uchybień (art. 18 ust. 1 pkt 1 ustawy) albo usunięcie danych osobowych (art. 18 ust. 1 pkt 6 ustawy). Jednakże, w przypadku, gdy przepisy innych ustaw regulują odrębnie wykonywanie czynności, o których mowa w art. 18 ust. 1, stosuje się przepisy tych ustaw (art. 18 ust. 3 ustawy).

W przedstawionym stanie faktycznym, a także w oparciu o przedłożone Generalnemu Inspektorowi wyjaśnienia, ponownie należy stwierdzić, że w przedmiotowej sprawie znajdują zastosowanie przepisy innej ustawy, o których mowa w ww. art. 18 ust 3, – w tym przypadku zawarte w ustawie z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo prasowe (Dz. U. Nr 5, poz. 24 z późn. zm.). W związku z powyższym, w odpowiedzi na pytanie Skarżącego „jakie przepisy prawa prasowego pozwalają urzędnikowi na łamanie ustawy o ochronie danych osobowych” oraz na zarzut, że Generalny Inspektor „próbuję dowieść wyższości prawa prasowego nad ustawą o ochronie danych osobowych”, należy podkreślić, że prawo prasowe jest aktem prawnym równorzędnym w stosunku do ustawy o ochronie danych osobowych i błędny jest założenie wyższości którejkolwiek z tych ustaw. Ustawa o ochronie danych osobowych ma charakter generalny, co oznacza, że jej regulacje mają szczególne znaczenie w sytuacjach nie uregulowanych innymi przepisami. Z okoliczności sprawy – co wskazano w zaskarżonej decyzji – wynika, iż Skarżący kwestionuje udostępnianie swoich danych w prasie, a dane te opublikowane zostały w odpowiedzi na złożoną przez Skarżącego krytykę. W świetle zgromadzonych w postępowaniu wyjaśniającym materiałów nie budzi natomiast wątpliwości, że Skarżący sam podał redakcji

ww. gazety swoje dane, w związku z poddaniem krytyce działalności *Pani AB* – Dyrektora PUP. W tym stanie faktycznym i prawnym za bezzasadny uznać należy zarzut Skarżącego, iż nie wyrażał on zgody na przetwarzanie jego danych osobowych i w związku z tym naruszony został art. 23 ust. 1 pkt 1 ustawy.

Redaktor „*Gazety P*” zwrócił się bowiem do Dyrektora PUP o ustosunkowanie się do podniesionej przez Skarżącego krytyki na działalność Urzędu. Dyrektor PUP *Pani AB* odpowiedziała na podniesione przez Skarżącego zarzuty, realizując tym samym obowiązki wynikające z Prawa prasowego, które w art. 6 pkt. 2 stanowi, że organy państwowe, przedsiębiorstwa państwowe i inne państwowe jednostki organizacyjne oraz organizacje spółdzielcze są obowiązane do udzielenia odpowiedzi na przekazaną im krytykę prasową bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż w ciągu miesiąca. Zatem ujawnione w artykule prasowym informacje dotyczące Skarżącego stanowiły odpowiedź Dyrektora PUP na stawiane przez niego w liście do ww. gazety zarzuty. Wcześniej, natomiast Skarżący sam udostępnił prasie swoje dane osobowe, godząc się tym samym na ich ujawnienie, ponieważ w skierowanym do redakcji liście nie zastrzegł nieujawniania powyższych danych, chociaż mocy art. 15 ust 2 pkt 1 Prawa prasowego miał do tego prawo. Działanie Dyrektora Urzędu należy zatem oceniać w kontekście realizacji obowiązków wynikających z Prawa prasowego.

Z kolei artykuł 11 ust. 3 Prawa prasowego stanowi, że kierownicy jednostek organizacyjnych są obowiązani umożliwiać dziennikarzom nawiązanie kontaktu z pracownikami oraz swobodne zbieranie wśród nich informacji i opinii, natomiast na mocy art. 12 ust 1 pkt 1 dziennikarz jest obowiązany zachować szczególną staranność i rzetelność przy zbieraniu i wykorzystaniu materiałów prasowych. Powołane tu przepisy nie regulują zatem zakresu pozyskiwanych informacji i nie wykluczają możliwości opublikowania informacji nie pochodzących ze „sprostowania” Skarżącego, (co stanowi podniesiony w skardze zarzut), lecz przekazanych przez urzędnika w celu wyjaśnienia okoliczności sprawy.

Odnosząc się natomiast do wniosku Skarżącego o „ustosunkowanie się do zarzutów z Powiatowego Urzędu Pracy w ...”, wskazać należy, że nie sprecyzował on o jakie zarzuty chodzi. Natomiast informacje jakie Generalny Inspektor uzyskał z Powiatowego Urzędu Pracy w Rybniku zostały wykorzystane przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy, który został przedstawiony w zaskarżonej decyzji. Wskazać też przy tym należy, że kwestie „opiniowania” działalności innych urzędów, a zatem i PUP, oraz dokonywania oceny wydawanych przez nie rozstrzygnięć czy decyzji, należą do kompetencji innych niż

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych organów, przyznanych im na podstawie odrębnych przepisów prawa. Potwierdzeniem powyższej tezy jest również orzecznictwo sądowe. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 2 marca 2001 r. (sygn. akt II SA 401/00), stwierdził bowiem m.in., iż Generalny Inspektor (...) nie jest organem kontrolującym ani nadzorującym prawidłowość stosowania prawa materialnego i procesowego w sprawach należących do właściwości innych organów, służb czy sądów, których orzeczenia podlegają ocenom w toku instancji czy w inny sposób określony odpowiednimi procedurami”.

Odnosnie wniosku Skarżącego o wydanie wykazu akt zgromadzonego materiału dowodowego, wskazać należy, że Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych ustosunkował się do jego treści w postanowieniu z dnia 29 sierpnia 2005 r. odmawiającym jego uwzględnienia, które zostało zaskarżone pismem z dnia 14 września 2005 r. Do złożonego przez Skarżącego zażalenia na postanowienie z dnia 29 sierpnia 2005 r. Generalny Inspektor ustosunkował się odrębnym postanowieniem.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w sentencji.

Decyzja jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych w związku z art. 13 § 1, art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270), od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00 – 193 Warszawa).